

בע"ח (נצרת) 30662-02-16 - אמל אבו סאלח נ' מדינת ישראל

בע"ח (נצרת) 30662-02-16 - אמל אבו סאלח ואח' נ' מדינת ישראל מחוזי נצרת

בע"ח (נצרת) 30662-02-16

1. אמל אבו סאלח (עציר)

2. בשירה מחמוד (עציר)

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

[13.06.2016]

כבוד השופט ערפאת טאהא

בשם המבקשים - עו"ד רוימי ממשד עו"ד בלומינפלד

בשם המשיבה - עו"ד ירושלמי

החלטה

בפני בקשה לגילוי תחקיר צבאי שנערך לאחר אירוע הלינץ' במג'דל שמס, מיום 22.6.15, שבמהלכו נרצח פצוע סורי.

1. נגד המבקשים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירת רצח לפי סעיפים 300(א)(ג) ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 22.6.15 החלו שלטונות צה"ל להעביר שני פצועים סורים, מונדר ח'ליל ועלאא שעבאן, מן הגבול הסורי לכיוון ביה"ח לגליל המערבי בנהריה, באמצעות אמבולנס צבאי, כשהם סובלים מפצעי ירי בפלג גופם התחתון. הם היו בהכרה מלאה ומצבם הוגדר קל. בהגיע האמבולנס לכפר מג'דל שמס בליווי ניידת של המשטרה הצבאית, חסמו טרקטורונים אזרחיים את נתיב נסיעת האמבולנס, חצצו בינו לבין הניידת ואילצו אותו לעצור. במקום החלו להתקהל עשרות תושבים זועמים שהתנגדו לטיפול הרפואי שמדינת ישראל מעניקה לפצועים הסורים. המתקהלים דפקו בידיהם וברגליהם על האמבולנס, קיללו את הפצועים הסורים, ושברו את השמשה האחורית של האמבולנס. נהג האמבולנס הצליח לחלץ את האמבולנס ונוסעיו מהמקום והמשיך בדרכו לנווה אטי"ב, שם עצר בחניית מלון "רימונים", והמתין לאישור המפקד להמשיך בנסיעה, וזאת נוכח מצבו של האמבולנס והשמשה השבורה. ההמון הזועם וביניהם המבקשים, החלו לנוע לעבר נווה אטי"ב ולהתקהל שוב סביב האמבולנס, כשחלק מהמתקהלים היו רעולי פנים. בשלב זה הגיעו למקום כוחות צבא אשר הקיפו את האמבולנס במטרה למנוע פגיעה בו ובנוסעיו.

ההמון הזועם הסתער על האמבולנס כשבידיו מקלות, שרשראות ואבנים, הדף את הכוחות שכיתרו את האמבולנס לאחור ותקף את האמבולנס כשהפצועים הסורים והפרמדיקת שטיפלה בהם בתוכם. בשלב מסוים ירו החובש ומפקד גדוד 51 באוויר, דבר שהרתיע לרגע את ההמון הזועם ואפשר את חילוץ הפרמדיקת מתוך האמבולנס. לאחר מכן, חזר ההמון והסתער על האמבולנס, הפורעים משכו את הפצועים הסורים, תקפו ופצעו את החיילים שניסו למנוע מהם לפגוע בסורים. ההמון הכה את הפצועים הסורים כשהם מוטלים על הרצפה באמצעות קרשים, מקלות, אבנים ושרשראות ברזל, בעט בהם בעוצמה ופצע אותם בכל חלקי גופם. בתוך כך ובעוד הפצוע הסורי מונדר ח'ליל מוטל על הקרקע חסר אונים, הצטייד אמל אבו סאלח בקרש וחבט בעוצמה רבה, שוב ושוב, בפלג גופו העליון של ח'ליל בכוונה להמיתו. מיד לאחר מכן נטל אמל סלע והטיחו במותנו הימני של ח'ליל. בד בבד עם החבטות שהטיח אמל במונדר ח'ליל, התקרבה המבקשת לעבר מונדר והטיחה בו בעוצמה רבה, מספר פעמים, סלע בפלג גופו העליון, בכוונה להמיתו. כתוצאה ממעשיהם של המבקשת, אמל וההמון נגרמו לח'ליל חבלות מרובות בכל חלקי גופו אשר הביאו למותו.

2. המדינה ביססה את כתב האישום נגד המבקשים על מספר ראיות ועדויות, לרבות על סרטון שצולם על ידי אחד האזרחים שנכחו במקום ושבנו נראה לכאורה המבקש מס' 1 חובט בפצוע הסורי באמצעות קרש שוב ושוב ואת המבקשת מס' 2, נראית לכאורה חובטת באותו פצוע בעוצמה רבה מספר פעמים באמצעות סלע, בפלג גופו העליון. 3. בדיון שהתקיים ביום 9.5.16 פירטו הסניגורים את קווי ההגנה, וזאת על מנת לאפשר לבית המשפט לעיין בתחקיר ולבחון אם הוא כולל מסמכים או תיאורים שיכולים לסייע להם בקו הגנתם. בהתאם לטענות הסניגורים, ניתן להצביע על שלושה קווי הגנה מרכזיים בהגנת המבקשים: האחד, המבקשים לא פגעו בפצוע הסורי שמת ומי שנראים בסרטון חובטים בפצוע אינם המבקשים; השני, האם הפצוע הסורי שמת הוא אותו פצוע שנראה בסרטון כי חובטים בו באמצעות קרש ואבנים כמפורט לעיל; שלישית, האם החיילים שנכחו במקום והפרמדיקת יכולים היו לראות במי חבט ההמון הזועם, והאם הם יכולים לזהות ולהבחין בין הפצוע הסורי שמת לבין הפצוע השני שנשאר בחיים. 4. בטיעוניהם בכתב ובעל פה טענו הסניגורים, כי אם לאחר שבית המשפט יעיין בתחקיר הצבאי יגיע למסקנה, כי הוא מכיל מסמכים או מידע שיכול לסייע להם בקו ההגנה שפורט לעיל, יש להורות למאשימה לגלות ולמסור להם עותק מהתחקיר הצבאי, או לפחות אותם קטעים ממנו שיש בהם כדי לתרום להגנתם. בעניין זה הסתמכו הסניגורים על ההחלטה שניתנה על ידי כב' השופט עמית בבש"פ 6883/15 פלוני נ' מדינת ישראל (7.12.15), שם נקבע כי החיסיון הקבוע בסעיף 539 א' לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו - 1955 הוא חיסיון יחסי, וכי לבית המשפט שיקול דעת להורות על גילוי התחקיר או חלקים ממנו.

5. המשיבה לא חלקה על סמכותו העקרונית של בית המשפט להורות על גילוי התחקיר או חלקים ממנו, ולא חלקה על הקביעה, כי החיסיון הקבוע בסעיף 539 לחוק השיפוט הצבאי הוא חיסיון יחסי. יחד עם זאת, טענה המדינה, כי התחקיר אינו מכיל מסמכים או מידע כלשהו שיכול לסייע למבקשים בקו הגנתם. היא הוסיפה, כי התחקיר אינו מכיל עדויות מהחיילים שנכחו במקום, אינו מפרט גרסאות של החיילים, אלא מפרט סיכום של מצב עובדתי שאינו מיוחס לחייל זה או אחר. נטען עוד, כי לסניגורים נמסרה פרפרזה באשר לתוכן התחקיר, אשר משקפת באופן תמציתי את האמור בו.

6. כפי שהובא לעיל, השאלה היחידה העומדת להכרעה היא, האם התחקיר מכיל מסמכים או מידע שיכול לסייע למבקשים בקו הגנתם, כאשר מוסכם על הצדדים שאם בית המשפט יגיע למסקנה שחומר זה קיים, יש להורות על גילוי והעברתו לסניגורים. כפי שניתן להיווכח מטיעוני המדינה, אין בפיה טענה שגם אם קיים חומר שיש בו כדי לסייע בהגנת הסניגורים, אין להעבירו לעיונם ואין טענה כי חשיפת גילוי מידע זה תפגע בסודות המדינה או בביטחון המדינה באופן כלשהו.

7. מעיון בתחקיר עולה, כי הוא מתייחס לאירוע שבמהלכו נרצח הפצוע הסורי, מתחילת הפינוי וההיערכות לפינוי ועד סיומו, כולל קביעת ממצאים והפקת לקחים. העובדות המפורטות בתחקיר לעניין נסיבות האירוע אינן שונות מעובדות הרקע שהובאו בכתב האישום. אין בתחקיר ממצאים ועובדות הנוגעות לנסיבות הפרטניות של מעשה הלינץ', אין התייחסות למיקום עמידתו של כל חייל וחייל, אין התייחסות למיקום שבו עמדה הפרמדיקית, למעט העובדה שבמהלך האירוע היא חולצה מתוך האמבולנס, ואין כל מידע שיש בו כדי לשפוך אור על זהותו של הפצוע הסורי שמת, על מעורבותם או אי מעורבותם של המבקשים באירוע, על זהות האנשים שנראים בסרטון חובטים בפצוע הסורי, ואין כל מסמך או מידע שיכול לסייע לסינוגורים בטענה כי החיילים או הפרמדיקית יכולים או לא יכולים היו להבחין בפצועים הסורים במהלך הלינץ' או באנשים שחבטו בו כפי שניתן לראות בסרטון. התחקיר אינו מכיל עדויות שנגבו מהחיילים או מגורם אחר ואין בו כל חומר גלם. סיכום האירועים שפורטו בתחקיר אינם מיוחסים לחייל זה או אחר, הם פורטו ברמה כללית ומופשטת וללא פירוט שיכול לסייע למבקשים בקו ההגנה שלהם. עולה, אם כן, כי התחקיר אינו מכיל מסמכים או מידע כלשהו שיכול לסייע למבקשים בהגנתם בצורה כלשהי ועל כן, אין כל טעם המצדיק גילוי התחקיר.

8. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ו, 13 יוני 2016, במעמד הצדדים.